

"Chủ nghĩa Marx và theo đó là Chủ nghĩa Bolshevism của Nga không nói lên triết lý bí mật và không được thừa nhận của xã hội tư sản khi nó coi xã hội và kinh tế học là tuyệt đối. Tương tự như vậy, nó cũng trung thành với đạo đức của chính nó khi tìm cách sắp xếp cái tuyệt đối này – tức xã hội kinh tế – theo cách mà công lý, bình đẳng và tự do, những tiếng hét xung trận ban đầu của sự thắng tiến tư sản, có thể trở thành phần số của tất cả mọi người. Sự trỗi dậy của giai cấp tư sản và sự tiến hóa của xã hội tư sản đã biến kinh tế học trở thành phần số của tất cả mọi người."

Chính nhà văn Ben Hecht đã khuyên răn độc giả của mình đừng tin vào hình ảnh một người cộng sản như một kẻ tay này cầm bom, tay kia cầm dao găm. Đối với Hecht, chủ nghĩa Bolshevism là một phong trào tiến hóa một cách hợp logic từ nền dân chủ trung lưu tốt đẹp. "Dân chủ," ông viết, "là lời xúc phạm tàn bạo nhất nhắm vào trí tuệ của nhân loại bởi những kẻ thấp kém hơn. Tuy nhiên, chủ nghĩa Bolshevism còn đi xa hơn một bước." Ông cho rằng vào một ngày nào đó, nó sẽ được nuôi dưỡng ở Hoa Kỳ bởi "những kiểu người thấp kém nhất của chúng ta" – các chính trị gia, các nhà tư tưởng và các nhà văn.

Tuy nhiên, những chiến thắng cục bộ của chủ nghĩa Marx – thứ mà với tư cách là một học thuyết chỉ tìm thấy sự đồng vọng giữa những kẻ có học thức nửa vời, những "kiểu người thấp kém nhất" – là do cuộc khủng hoảng tôn giáo, vốn đồng thời là một cuộc khủng hoảng về đạo đức, triết học và thần học.

Như E.F.W. Tomlinson đã nói:

"Bởi vì con người không thể sống thiếu một triết lý, và nếu họ từ chối một triết lý tốt đẹp, họ buộc phải dùng đến căn bã của tất cả những thứ còn lại. Chủ nghĩa duy vật biện chứng là một mớ hỗn độn gom góp tất cả căn bã của thứ siêu hình học sai lạc của thế kỷ mười chín."

Bên cạnh điều này, như chúng tôi đã nói trước đây, trong chủ nghĩa Marx tồn tại một tầm nhìn mạt thế (*eschatological vision*) kỳ lạ, được sao chép một cách có ý thức hoặc vô thức từ Cơ đốc giáo, một sự chờ đợi ngây ngất Ngày tái lâm của Đấng Christ Toàn-Vô sản (*Pan-Proletarian Christ*), được cân bằng một cách kỳ quặc bởi nghịch lý giữa một quan niệm lịch sử được định trước mang tính cơ giới thuần túy với những lời kêu gọi ầm ĩ, nếu không muốn nói là cuồng loạn, đòi hỏi những cuộc cách mạng và sự hy sinh đẫm máu. Sự giáo điều và tính chính thống này đã cùng nhau tạo ra một lương tâm cắn rứt (*bad conscience*) ở những người Marxist bị pha loãng, những người "Dân chủ Xã hội"